

1. peatükk, milles Lotte ärkab ning tõttab otsima uusi seiklusi

Lotte ärkas hommikul kohutava lärmi peale. Akna tagant kostis sellist huilgamist ja kolinat, otsekui ründaks maja trobikond röövleid ja meremõrtsukaid.

Röövleid seal paraku siiski polnud, ainult üks kärbes. Kärbes Jaak. Lotte teadis seda hästi, tal polnud tarvis aknast välja vaadatagi. Kärbes Jaak käis igal hommikul tema akna taga mürgeldamas - see oli tema amet. Jaak töötas nimelt külas äratuskellana.

Jaak ise armastas rääkida, et oma kutsumuse avastas ta väikese poisina – siis, kui ta koos paari semuga rannas liivalossi ehitas ning kogemata liiva alt luukere leidis. Ei tea, kuidas see sinna oli sattunud. Võib-olla olid need mõne uppunud meremehe kondid, aga ehk hoopis kiviajal elanud ürglooma omad. Igatahes hakkas Jaak luukeret nähes nii valju häälega karjuma, et see lõpuks püsti tõusis ja kondiste sõrmedega pealuust kinni hoides ära metsa jooksis. Rohkem ei nähtud seda luukeret enam kunagi, aga see polegi tähtis. Oluline on see, et Jaak taipas – tema kisa suudab isegi surnu üles äratada. Nii otsustaski ta hakata äratuskellaks.

Igal hommikul lendas ta mööda küla, peatus akende taga ning kisas ja trampis seal nii, et klaasid värisesid. Peale selle oli Jaagul kaasas kotitäis eriti jubedat lärmi tegevast kולי. Igasuguseid potikaasi ja plekist torusid, mida ta rauast pulgaga halastamatult kolkis. Ei olnud mingit võimalust voodis lebada ning edasi tukkuda, kui Jaak kord juba sinu akna taha maandus. Kõik

külaelanikud kargasid tema häält kuuldes otsekohe teki alt välja, nagu oleks neid tabanud hambavalu.

Lotte katsus siiski ärkamist veidikene edasi lükata ja toppis pea padja alla, et kärbse kisa veidike summutada. Aga Jaak polnud selline mees, kelle käest nii lihtsa nõksuga pääseks.

“Üles, üles!” kisendas ta koleda häälega. “Äratus, Lotte-preili! Ei ole siukest asja, et muudkui pöönad edasi, samal ajal kui vana Jaak akna taga vaeva näeb, nii et igitilk nina otsas! Olgu ma lutikas, kui ma sinu trikkidest jagu ei saa! Eh-eh-hee, või sina arvad, et poed muudkui padja alla justkui vihmauss ja lõõskad õhtuni magada? Looda sa! Minu käest ei pääse keegi, mina peksan kõik magajad ülesse. Puukuju teeb kah silmad lahti, kui mina käised üles käärin ja talle kõrva röögatan! Kohe näed!”

Kärbes koukis oma kotist välja pika pasuna ja puhus seda. Lörin oli nii vali ja võigas, et Lotte tundis, kuidas tal külmavärinad mööda ihu edasi-tagasi jooksevad. Ta ajas end kiiresti istuli ja hõõrus silmi.

“Ma olen üleval, onu Jaak!” hüüdis ta. “Ära enam puhu!”

“Vohh!” kiitis Jaak. “See pasun aitab alati. Ei, vana Jaagu käest ei pääse keski! Noh, tere ommikust, väike preili! Tulgu sul igati vinks-vonks päev. Aga või mul sulle tarvis seda öelda, lutikate lilleaed, sina oled ju nii tragi plika, et võtad muudkui aga päeval kõrvadest kinni ja teed temaga, mis ise tahad. Jah, sina juba ätta ei jää! Omseni, Lotte-preili! Ma nüüd lendan, mul vaja veel suur ulk rahvast üles kolkida.”

Nende sõnadega lahkus kärbes aknalaualt, lennu ajal pasunat kotti toppides. Lotte haigutas, ringutas ning oligi korruga täiesti ärkvel. Ta ei olnud Jaagu peale sugugi pahane, et too teda nii vara hommikul üles ajas. Ei, Lottele ei meeldinud tegelikult üldse magada, tema arust oli see täiesti raisatud aeg. Õhtuti vähkres ta alati oma voodis ning oli lausa meeleheitel, kujutledes, kui palju huvitavaid asju ta öö jooksul teha jõuaks, selle asemel et mõttetult linade vahel lebada. Tal läks alati hirmus kaua aega, enne kui uni viimaks tema rahututest mõtetest jagu sai, ja seetõttu oligi hommikul veidi raske ärgata. Aga kord juba voodist välja pääsenuna ei kippunud ta sinna enam sugugi tagasi. Nüüd oli ta vaba, ei pidanud magama ning teda ootas ees suurepärane päev.

